

Når det drejer sig om, hvorvidt underskuddet falder – altså den minimale lille justering, der er på underskuddet – så håber vi, at det er rigtigt, at det falder. Det samme gælder for renten og for rentespændet.

Men sagen er jo ikke, om jeg kommer herop og bekræfter fru Pia Gjellerup i et eller to tal, som fru Pia Gjellerup kan finde frem. Det, det drejer sig om, er den økonomiske situation i forhold til, da vi sammen med De Radikale og CD kørte i en lavkonjunkturperiode, hvor man nu kører i en højkonjunktur, om man dér kan stille større krav til de økonomiske resultater, end man kunne i slutningen af firserne.

Det er det, der er sagen. Det, det drejer sig om for mig, er at prøve at udnytte den positive situation til at få et gunstigt resultat for det danske samfund; udnytte en situation og en vækstmulighed, vi ikke havde for nogle år siden. Det, det drejer sig om for os, er at se fremad.

Når vi har den høje vækst – en enorm høj vækst – så kan vi jo i øvrigt se, at en af årsagerne hertil er, at boligejerne har lånt penge og nu betaler af i 30 år på deres gæld.

Man skal ikke glemme, at en stor del af det ekstra privatforbrug kommer ved, at boligejerne simpelt hen har stiftet en større gæld og betaler af på den i en længere periode, så det er, om jeg så må sige, ikke regeringen, der har skaffet dem pengene, det er boligejerne selv, der har disponeret på en anden måde.

Men lad det være.

På trods af det ser vi kun nogle ganske små justeringer i faldet i underskuddet, og på trods af at vi har en rentebetaling hver måned på 5 mia. kr. – fem gange så meget som det, vi ønsker at tilføre sygehusene – er renten gået op fra under 7 pct. til 10 pct.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Dette evindelige skønmaleri af situationen og regeringens fortjenester er jo ikke til at holde ud at høre på. Rentespændet er vokset, og det vil sige, at den danske rente siden begyndelsen af året er gået op i forhold til den tyske og central-europæiske.

Det er udtryk for mistillid til dansk økonomi, og den bunder i frygt for inflation. Der står i regeringens egen økonomiske oversigt, der nu er kommet, at man regner med, at inflationstakten vil blive fordoblet fra 1993 til 1995. Udgangspunktet er lavt, men det vil blive fordoblet, og det er frygten for, at det vil ske, og det, at man

ikke ved, hvad der vil ske, som gør, at renten går op, og da man ikke ved, hvad der vil ske, når der bliver flaskehalse på arbejdsmarkedet, mangel på arbejdskraft, og hvor meget inflationen så yderligere går op, og da regeringen ikke har redegjort for den ting endnu, selv om man i trontalen har sagt, at man vil, så holder man renten oppe og dermed investeringerne længere nede, end det kunne være tilfældet.

Derudover bliver betalingsbalancen jo nu kraftigt forringet fra 36 mia. kr. i overskud i 1993 og ned til 22 mia. næste år. Der er en kraftig forringelse og i øvrigt en forbløffende forringelse i det, der kaldes turistbalancen, hvor man næste år regner med et underskud på 6,7 mia. kr. Det har aldrig i danmarkshistorien været større, og det vil jeg da gerne spørge selvstændigt om:

Hvad er forklaringen på, at turistbalancen går fuldstændig agurk?

Men som sagt, rentespændet er steget, betalingsbalancen forringes, inflationen er på vej op, og denne frygt gør, at vi ikke kan få rentespændet ned, og dér kan regeringen allerede nu hjælpe til ved hurtigt at lægge sin plan frem for, hvad der skal ske, når vi er i den situation, at beskæftigelsen er steget så meget og arbejdsløsheden faldet så meget, at der kommer mangelsituationer i økonomien.

Det er det svar fra regeringen, vi stadig væk savner.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg vil gerne tage udgangspunkt i, at rentespændet til Tyskland har været helt ekstremt lavt i begyndelsen af året. Dér vil man så med den parallel, som hr. Frank Dahlgaard lægger op til, sige, at dér var tilliden til regeringens økonomiske politik helt ekstremt stor.

Når man ser på, hvordan rentespænd udvikler sig over tid, så kan jeg konstatere, at det i hvert fald i denne regerings tid har været lavere, end det har været i den seneste VK-regerings tid, og det synes jeg er et glimrende udtryk for, at der alligevel fra tid til anden set over tid hersker fornuft på de finansielle markeder.

Så kan jeg ikke undlade at sige som den sidste bemærkning i ordvekslingen mellem fru Anne Birgitte Lundholt og mig, at jeg godt kan forstå, at fru Anne Birgitte Lundholt helst vil se fremad.